

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 327/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. K., T., zastúpeného advokátom JUDr. R. G., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 628/2002 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 188/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2009 doručená sťažnosť Ing. A. K., T. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia

základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 628/2002 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 188/2008.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 17. júna 2002 okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného štátu (vyplatenia odmien za využitie zlepšovacích návrhov č. 218/86-01 a č. 023/88-13 a odmien za ich iniciatívne zavedenie). Tieto nároky za zlepšovacie návrhy sťažovateľ uplatnil žalobami v konaniach vedených na Mestskom súde Košice, neskôr Obvodnom súde Košice 1 a napokon na okresom súde pod sp. zn. 12 C 914/90 a sp. zn. 12 C 902/90. Sťažovateľ podal ústavnému súdu sťažnosť na porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. III. ÚS 33/06-27 zo 17. mája 2006 tak, že vyslovil porušenie označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk, na úhradu ktorej zaviazal okresný súd.

Neprerokovaním vecí v primeranej lehote povinnými subjektmi a ich právnymi nástupcami zanikli práva sťažovateľa na vyplatenie odmien za využitie ním podaných dvoch zlepšovacích návrhov, čím sťažovateľovi vznikla škoda nesprávnym úradným postupom.

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ podal 15. augusta 2002 okresnému súdu žalobu vedenú pod sp. zn. 10 C 628/2002, ktorou sa domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na základe toho, že zaniklo jeho právo na žalované odmeny za využitie a iniciatívne zavedenie zlepšovacích návrhov č. 218/86-01 a č. 023/88-13

zánikom povinných subjektov. Súčasťou žaloby bola a aj je škoda na nákladoch konania od roku 1990.

K zániku práva na uvedené odmeny a vzniku škody došlo tým, že na majetok posledného povinného A., spol. s r. o., K. (ďalej len „úpadca“), bol vyhlásený konkurz vedený na krajskom súde pod sp. zn. 1 K 125/00. Sťažovateľ si 19. októbra 2000 z dôvodu nevyplatenia odmien uplatnil prihlášku pohľadávky veriteľa v konkurze na majetok úpadcu. Krajský súd listom z 30. októbra 2001 uviedol „*Správca uznáva celý uplatnený nárok*“, teda úpadca uznal výšku škody veriteľa v zmysle jeho prihlášky z 19. októbra 2000.

Podľa sťažovateľa okresný súd v rozsudku č. k. 10 C 628/2002-1019 z 23. apríla 2008 zistil, že „*(...) pod pohľadávkou 203 Ing. A. K. správca uznáva celý uplatnený nárok v 4. triede, čím je podľa neho súdom potvrdená výška vzniknutej škody podľa celého uplatneného nároku veriteľa*“, avšak toto zistenie neaplikoval v rozsudku z 23. apríla 2008 a poprel vlastné zistenie škody súdom nezaplatením zákonných nárokov z využitých zlepšovacích návrhov. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že ak okresný súd vo svojom rozsudku z 23. apríla 2008 zistil uznanie pohľadávky veriteľa v konkurznom konaní podľa jeho prihlášky z 19. októbra 2000, tak súčasne okresný súd potvrdil spolu so správcom konkurznej podstaty, že žalobcovi vznikla škoda v uznanej výške. Pretože uznaná pohľadávka sťažovateľa nebola uspokojená v rámci ukončeného konkurzného konania sp. zn. 1 K 125/00 v sume uznanej žalovaným, vznikla sťažovateľovi škoda.

Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd a krajský súd svojím postupom porušili ním označené práva.

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 628/2002 a krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 188/2008 porušili jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 3 ústavy, základné právo na rovnosť v konaní zaručené v čl. 47 ods. 3 ústavy, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, prizná mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € a trovy právneho zastúpenia v sume 292,38 €.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 628/2002 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 188/2008 došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy, základného práva na rovnosť v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov

zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu

1.1 Podľa názoru ústavného súdu na konanie o časti sťažnosti vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 628/2002 nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, vo vzťahu ku konaniu okresného súdu (vo veci rozhodol rozsudkom z 23. apríla 2008), proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie, rozhodoval v odvolacom konaní krajský súd (rozsudok č. k. 6 Co 188/2008-1287 z 21. apríla 2009). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 10 C 628/2002.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

1.2 Sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 628/2002. Okresný súd v označenej veci rozhodol rozsudkom z 23. apríla 2008, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol a účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd z obsahu sťažnosti zistil, že predmetný rozsudok okresného súdu bol vyhlásený 23. apríla 2008 a sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 29. júla 2009.

Z uvedeného vyplýva, že od 23. apríla 2008, keď bol sťažovateľom označený rozsudok okresného súdu vyhlásený, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 29. júla 2009, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd nad rámec uvádza, že rozsudok okresného súdu z 23. apríla 2008 treba považovať v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy za iný zásah správneho orgánu (orgánu verejnej moci), ktorým môžu byť porušené základné práva, o ktorom sa sťažovateľ dozvedel dňom jeho vyhlásenia (najneskoršie však 17. júna 2008, keď podal odvolanie proti predmetnému rozsudku). Sťažnosť ústavnému súdu bola podaná 29. apríla 2009, keď už nedochádzalo k porušovaniu označených základných práv a slobôd, a preto ju mohol ústavný súd v tejto časti odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu

2.1 Sťažovateľ namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 188/2008.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„V dôsledku odvolania podaného žalobcom odvolací súd v súlade s ust. § 212 ods. 1 O. s. p. za použitia ust. § 214 ods. 1 písm. e/ O. s. p. po nariadení odvolacieho pojednávania vo veci preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nieje dôvodné,

V zmysle podaného odvolania žalobca namieta nesprávne hodnotenie dôkazov a tým nesprávne zistený skutkový stav v súvislosti s jeho žalobou o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím alebo úradným postupom. Odvolací súd poukazujúc na ust. § 219 ods. 1 O. s. p. rozsudok prvostupňového súdu vo výroku vo veci samej ako vecne správne potvrdil. Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením tohto rozsudku a ku konštatovaniu prvostupňového súdu odvolací súd dodáva: Žalobca uplatnil náhradu škody za nesprávny úradný postup vychádzajúc zo skutočnosti, že prvostupňový súd nesprávne postupoval, pokiaľ on ako žalobca uplatnil svoje právne nároky so zlepšovacími návrhmi z roku 1986 a 1988 podané pri výstavbe Detskej fakultnej nemocnice v B. na K. Ako je zrejmé tak zo spisu bývalého Mestského súdu v Košiciach, následne Obvodného a Okresného súdu Košice I sp. zn. 120/914/90, žalobca nesúhlasil s postupom súdu v tomto konaní, pokiaľ vo veci po prvom rozhodnutí bolo podané odvolanie, ktorého

opodstatnenosť a legitimitu namietal skutočnosťou, že k podpisu odvolania došlo v zastúpení, k čomu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že rozsudok bol napadnutý odvolaním, ktoré podal právny zástupca, v tom čase žalovaného na základe plnej moci udelenej mu na zastupovanie v tomto konaní. Žalobca nesúhlasil ani s nariadením kontrolného znaleckého dokazovania, ktoré vykonal Ing. Ď., v dôsledku ktorého posudku následne došlo ku zníženiu nároku požadovaného žalobcom. Odvolací súd však poukazuje na skutočnosť, že žalobca sám zaviniť skutočnosť, že odmena za zlepšovacie návrhy mu nebola vyplatená, pretože ako sám uviedol na Odvolacom pojednávaní, sumy priznané mu rozsudkom prvostupňového súdu nevymáhal v rámci výkonu rozhodnutia, takýto návrh nepodával z princípu, keďže vychádzal z toho, že neboli správne závery ohľadne vypracovaných znaleckých posudkov v tomto rozsudku. Pritom zo spisu súdu prvého stupňa sp. zn. 12 C/914/90 je zrejmé, že dňa 20. 10. 1998 na pojednávaní bol vyhlásený rozsudok, podľa ktorého žalovaný A., š. p., K., zastúpený JUDr. V. bol povinný zaplatiť žalobcovi 4.969,- Sk za zlepšovací návrh 023/88-13 s 3 % úrokom od 1. 3. 1998 do 30. 4. 1995 a od 1. 5. 1995 s 22 % úrokom do zaplattenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj 5.696,- Sk ako odmenu za zlepšovací návrh č. 218/86-01 s 3 % úrokom odo dňa 26. 8. 1986 do 30. 4. 1995 a od 1. 5. 1995 s 22 % úrokom do zaplattenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcovi, aj trovy konania v sume 15.648,- Sk do 3 dní a uhradiť súdu trovy znaleckého dokazovania v sume 9.400,- Sk a súdny poplatok 424,- Sk, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti bol návrh žalobcu zamietnutý. Tento rozsudok vo výrokoch 1., 2., 3. a 4, okrem výroku 5. nadobudol právoplatnosť dňa 7. 12. 1998 a stal sa vykonateľným dňom 11. 12. 1998. Písomne vyhotovený rozsudok je na č. l. 706 až 713 spisu a doručený bol žalobcovi dňa 21. 11. 1998 a právnemu zástupcovi žalovaného dňa 17. 11. 1998. Z tohto zistenia je zrejmé, že od právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku v decembri 1998 do vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka A., s. r. o., K. uznesením Krajského Súdu v Košiciach v konaní pod sp. zn. 1K 25/00 dňa 22. 8. 2000 žalobca mal možnosť vymôcť sumy priznané mu súdnym rozhodnutím (spolu 10.665,- Sk okrem úrokov), ktorým boli mu priznané odmena za zlepšovacie návrhy ako autorovi zlepšovacích návrhov a odmena za iniciatívne zavedenie týchto zlepšovacích návrhov. Pokiaľ žalobca tak neurobil a následne uplatnil svoju pohľadávku až v rámci konkurzu vyhláseného na majetok dlžníka, nie je dôvodom priznávať

mu tieto nároky, ktoré súdne už raz priznané boli a ktoré v tomto konaní on uplatňuje ako škodu vzniklú mu z tvrdého nesprávneho úradného postupu. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, pokiaľ tento konštatoval, že kontrolné znalecké dokazovanie nieje neplatný právny úkon, pretože nejde o prejav vôle smerujúci k vzniku, zmene, či zániku práv a povinnosti, ktoré s takýmto prejavom zákon spája a pokiaľ súd v konaní postupoval v súlade s právnymi predpismi tak, ako to konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky (okrem obdobia od 1. 1. 1997 do 31. 3. 1998) nemožno jeho postup v zmysle Občianskeho súdneho poriadku považovať za nesprávny úradný postup. Aj z týchto dôvodov odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa.

Pokiaľ žalobca uplatňoval náhradu vzniklých trov konania, tieto závery sa vzťahujú aj na jeho nárok o náhradu trov konania, pretože v konaní o priznanie odmeny za zlepšovacie návrh a za iniciatívne zavedenie zlepšovacích návrhov bola mu priznaná i časť náhrady trov tak, ako táto vo výroku rozsudku bola uvedená a len vyslovene postupom žalobcu tieto sumy vymožené neboli, a teda žalobca ich nedostal.

Správne rozhodol súd prvého stupňa aj o náhrade trov prvostupňového konania.

O náhrade trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 142 ods. 1 O. s. p. za použitia ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a účastníkom ich náhradu nepriznal. Žalobca bol v tomto konaní neúspešný, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a úspešný žalovaný sa svojho práva na náhradu trov konania zriekol. Preto odvolací súd rozhodol tak, že náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľovi potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa „nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva“. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným

súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2.2 Sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 188/2008.

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 10 C 628/2002-1019 z 23. apríla 2008 a na základe odvolania sťažovateľa vec predložil na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu, ktorý rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 Co 188/2008 z 21. apríla 2009 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažnosť na postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 188/2008 bola ústavnému súdu doručená 29. júla 2009, teda potom, ako krajský súd vo veci vyhlásil rozsudok. V čase podania sťažnosti už krajský súd nemohol ovplyvniť priebeh konania a teda ani porušiť označené práva sťažovateľa, pretože vyhlásením rozsudku vo veci samej vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa v konaní pred súdom druhého stupňa. Ďalšie úkony alebo postupy už krajský súd v tomto štádiu nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha krajského súdu pri odstraňovaní právnej

neistoty skončila vyhlásením rozhodnutia vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), bolo bez právneho významu rozhodovať o tejto časti sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2009